

عنوان مقاله:

بررسی روانشناسی محیط و فضاهای شهری در معماری از دیدگاه انسانگرایان

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات جغرافیا، عمران و مدیریت شهری، دوره 1، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

آسیه رعیتی ایل بیگی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد یزد

خلاصه مقاله:

انسان به عنوان اصلی ترین عامل در شهر که کلیت شهر از ابتدا از حول او ، خواست ها و نیازهایش شکل گرفته، مدت های مدیدی است که در بحث طراحی و برنامه ریزی شهری به فراموشی سپرده شده است. علی رغم پیشرفت های علمی بشر امروزین، هنوز عوامل زیادی هستند که سلامت انسانها، خصوصا سلامت روانی آنها را تهدید می کنند. محیط کالبدی که توسط خود انسان ساخته شده است، می تواند یکی از همان عوامل تهدید کننده برای انسان باشد. در نتیجه مشخص شده که رابطه معناداری بین سلامت عمومی انسان و محیط کالبدی پیرامونی وی وجود دارد. از آنجا که رابطه انسان و محیط دوسویه است، هم کیفیت معماری محیط بر سلامت عمومی موثر است و هم کسانی که سلامت عمومی بهتری دارند، از کیفیت معماری محیط رضایت بیشتری ابراز می کنند. این مقاله سعی بر آنست تا با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی و به کارگیری منابع کتابخانه ای ، ضمن بررسی مفاهیم روانشناسی محیط و فضاهای شهری، نقش انسان را در خلق فضایی شفاف و قابل تشخیص بیان کند و با بررسی و شناخت ویژگی های شهر انسانگرا ، تبیین ارتباط بین شهر و انسان، و سپس دستیابی به راهبرد مناسب برای طراحی شهر انسانگرا از طریق گسترش فضاهای انسانی است. همچنین در این پژوهش اثبات می شود که میزان قابلیت انسان مداری در فضاهای شهری ارتباط مستقیم با نیاز ها و حقوق انسانی دارد و راهبرد اساسی برای دستیابی به شهر انسانگرا است.

کلمات کلیدی:

روانشناسی، محیط، فضاهای شهر، معماری، انسانگرایان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/542644>

